

Težko svagdje svome brez svojega!

Nije ti samo ono brat, što ti ga je rodila majka, nego tkogod ti je dobro rad!

Gledaj s kim ćeš u sprež!

Kad se bratska srдца slože,

I olovo (svinec) plavat može;

A nesloga kad zavlada,

Isto perje na dno pada! —

Gdje pamet vlada, ondje se ne strada!

Gdje su same strasti, ništ' nemože cvasti!

Tko nas razdružuje, podsieca nam žile!

Bog pomože oraču, a ne spavaču!

Pogum.

Nevarno je,

Če se približa kuga nam,

Uname se ko ognja plam; —

Nevarno, kadar vojska vstane,

Vojakom seče hude rane.

Nevarno je,

Na mah če burja se napne,

Spod neba strašen ogenj žgè —

Tù trese gospodar se barke,

Tam žene veter plamne žarke.

Nevarno je,

Če glas „svoboda!“ sproži se!

Zatvora ljudstvu se odpre,

Skoz njo da razuzdanost šine —

Prej plamna moč, ko taka, mine.

Nevarno je!

Pa vem nevarnost večo še,

Če u skušnjavi človek je:

Mu zmagati je nemogoče

Si misli, raj' v nevarnost hoče.

Nesrečnik je —

Ne truplo samo si razdrè,

Kaj več — on dušo si zatrè; —

Ne misli pa, da druge zmage,

Ko trdne volje, manj so drage.

F. J.

Kratkočasnica.

Medved in tat.

Nekega Italijana po Ogerskem z medvedom in opico (merkenco) potujočega mrak vjame, ko je s svojo družino ravno do nekega mlina prišel. Italijan prosi mlinarja, da bi ga on z njegovo družino čez noč v hišo vzel. Mlinar na to reče: „Tebe in opico bi mogel prenočiti, ali kam z medvedom?“ Italijan zapazivši svinjak blizo mlina, reče: Medveda bomo v svinjak zaprli, ako je prazen.“

Mlinar: „Ni prazen, pa prav imaš, zjutraj hočem svojo debelo svinjo zaklati, in za nočjo jo hočeva v kuhinjo spraviti, medveda pa v svinjak djati.“

Kakor rečeno tako storjeno.

O polnoči začujeta mlinar in Italijan nek strašen jok in stok in klicanje na pomoč. Obadva vstaneta in ideta gledat, kaj da je? Spet zaslišita glas — iz svinjaka: pomagaj, kdor je živ! o pomagaj, kdor je živ! o pomagaj, kdor more pomagati! za Božjo voljo!“

Mlinar povzdigne glas: „Kdo je? kaj je?“

Glas iz svinjaka: „Dragi moj kume! jaz sem! jaz tvoj kum (botr) in sosed J.; vse ti hočem povedati, samo da mi pomagaš; za Božjo voljo! Glej, kume, jaz sem mislil nočjo tebi tvojo debelo svinjo ukrasti, pa vlazim v svinjak — za Božjo voljo! zgrabim svinjo za nogo, pa ona se v hipu v živega hudiča spreobrne; me zgrabi, se na me

vsede, me gnjete in tlači, — ima dolge kremplje, me grizo in češe (zaušnice daje) in kamor me prime, mi kos mesa odtrga; za Božjo voljo! pomagaj mi brate! reši me živega hudiča! nikadar več nečem krasti.“

Na to se Italijan oglasi, medvedu zapové, da naj človeka izpusti, in iz svinjaka pride. Tat pa je bil vesel, da je živ iz svinjaka prišel, akoravno je močno razpraskan in razmesarjen bil.

— V neki ulici se srečata dva znana žganjčarja, Anton in Blaže. Po navadnem pozdravljanji pravi Anton Blažetu: Blaže! kaj bi bilo, ako bi šla vsak en frakeljček slivovice pit; v „zlata luknji“ so predvčeranjem kaj dobro kapljico nastavili. — Ljubi Anton, mu odgovori Blaže, hodi ga le sam pit, jez ne grem s teboj. Čudeč se čez tak odgovor, reče Anton: kam pa čem to zapisati, da se ti danes žganjča braniš? — Blaže mu odgovori: Prijatelj, jez ne pijem žganja več, in to iz treh vzrokov: Je danes ravno leto in dan, kar so mi moja mati umrli, in sem oblubo storil, da ne bom več žganja pil, — drugo je to, da sem se zapisal v bratovšino, ki se nikdar ne dotakne žganja, in tretje je to, da sem ga — ravno pred pol ure že dva frakeljna spraznil.

Povabilo.

Vstreči mnogim željam Celjanov in daljne okolice položili so zdolej podpisani prošnjo pri c. kr. namestništvu v Gradcu, ter ji pravila predložili, po katerih bi smeli osnovati v Celji narodno čitavnico slovensko.

Slavno c. kr. namestništvo poterdilo je z odpisom dne 20. p. m. pravila ter dovolilo osnovo „narodne čitavnice“.

Pravila čitavnice priložene so današnjim „Novicam“.

S tem povabilom naznanujemo podpisani, ki smo tudi podpisali prošnjo za dovoljenje čitavnice, da nam bo prepustil konec prihodnjega mesca gospod Balant v Celji (zum Mohren) 2 prostorne sobi, in da mislimo slovesno odpreti čitavnico na svečnico, to je 2. dne prihodnjega mesca, kar pa se bode po „Novicah“ pozneje še naznanilo.

Povabujemo tedaj vse prijatle mile naše slovenščine in naroda našega, da se obilno zapišejo v to občekoristno narodno društvo.

Oglasiti se pa in plačati zamore za sedaj vsakdo osebno ali pismeno pri g. Francu Kapus-u, tergovcu v Celji.

Veliko laglje in hitreje pa bi se naberali družtveniki, ako bi vzel v roke to reč v vsaki okolici kak domoljub, ki mu je mar za uspeh čitavnice, kar se priporoča sosebno prečastiti duhovščini naši.

V Celji na sv. Štefana dan leta 1861.

Dr. Štefan Kočevar.

Franc Kapus.

Ivan Žuža.

Andrej Pirnat.

Dopisi.

Iz Zagreba. Sl. saborska pisarna izdala je poziv na podpis in predplačo na „Spise i dnevnik“ sabora hrvatskega letošnjega, ki bojo obsegali vse, kar je bilo predmet onega sabora od konca do kraja, pa tudi vse, kar so dovršili saborski odbori in pododbori in pojedini saborski članovi, pa se saboru zavoljo njegovega razpuščenja predložiti ni moglo. Saborski spisi, ki bojo najkasneje do konca januarja na svitlo prišli, bojo obsegali 4 zvezke, vsaki okoli 20 pól. Cena jim je 6 gold., plačevalo se bo po sprejeti knjigi za vsaki zvezek 1 gold. 50 kr. nov. dn. Saborski dnevnik bode obsegal kakih 100 pól. Na prvi razdelek tega dela je predplača odložena na 6 gold. 50 kr., na drugi razdelek pa podpisek (subskripcija) s 3 gold. 50 kr. Dela takošne važnosti z mnogo besedami priporočati ni treba — pravi poziv — naša povestnica malo ima saborov tolike važnosti kakor je bil 12. nov. 1861 razpuščen zbor. — Naj tedaj